

המאסטר

אורי חודורוב (66) מכפר סבא, המנצח והמעבד של תזמורת "הבוסתנאים", התגב לקרנגי הול כדי לראות את לאונרד ברנשטיין בפעולה

אם גם לכם יש חוויה מיוחדת שעברתם, אירוע שאתם מתים לשתף בו אחרים, או משהו אישי ששמרתם בבטן ועכשיו אתם מוכנים לספר עליו - הנה, יש לנו כאן עמוד בשבילכם. צלצלו אלינו ל-03-6386951 או שלחו מייל: farkash33@gmail.com ונחזור אליכם

מאז ומתמיד הייתה המוזיקה אהבתי הגדור. לה. חלמתי להיות מנצח תזמורת, לעמוד על במה מול עשרות נגנים ולהביא אותם לשיא. אמריקה, ובעיקר ניו יורק, הייתה בנעוריי בירת המוזיקה, והיא הציתה את המיוני. הייתי ילד בן 14 מקיבוץ רמת הכובש, ואני זוכר שתוך כדי ניקוי הרפת והוצאת הפרות למרעה נהגתי להביט בגלויות ששלח לי משם אחי. הוא היה האקורדיוניסט של להקת כרמון המפורסמת, והתמונות מהופעותיה באמריקה הקסימו אותי. כל כך רציתי לנסוע לשם.

"באחד מימי החורף הגדול נסעתי עם חברים לתל אביב. פתאום ראיתי שלט על הנוף קטנה: משרד נסיעות. נכנסתי לשם ושאלתי כמה עולה כרטיס לארצות הברית. אמרו לי שהמחיר הוא 500 לירות, אבל לי זה נראה אז כמו מיליון. חזרתי לקיבוץ במצב רוח גורא, כשלפתע עלה במוחי הרעיון להרוויח כסף על ידי נגינה באקורדיון, ממש כמו אחי. כך אגשים את חלומי לנסוע וללמוד מטובי המרזיקאים.

"הלכתי ללמוד אקורדיון אצל יואל ברנד, המורה הטוב ביותר בארץ, והייתי תלמידו הראשון שעשה דיפ לומה. בצבא שירת בגולני ואחרי כך בצוות בידור של פיקוד צפון, ואחרי הצבא למדתי פסנתר וטרומבון, הופעתי באירועים, ליוויתי זמרים, ניגנתי בתזמורות וכתבתי עיבודים, וכשהרווחתי סוף סוף מספיק כסף, יצאתי לדרוכי.
"אמריקה פתחה לי שער ענק לעור לם המוזיקה. למדתי ב'מאנס קולג' אוף מיוזיק' בניו יורק, שם התעמקתי בקומפוזיציה ובניצוח, ובמקביל עבדתי וניגנתי במועדונים ובאירועים. במשך שש השנים שגרתתי שם ראיתי קונצרטים, סימפוניות, אופרות, מחזות זמר בכרודיו ומופע ג'אז. יש בתי בקהל כשקאונט ביסי ניגן וכשאוסקר פיטר סון הופיע. למדתי באופן אישי אצל רולנד האנה, פסנתרן הג'אז הנודע. למדתי לכתוב עיבודים למוזיקה קאמרית לכלי נשיפה וקשת בג'וליאד, השתתפתי בסדנאות אקורדיון, מוזיקה לסרטים ותיאטרון באוניברסיטת קולומביה, והלכתי לקורס לתזמורות צבאיות ותזמורות של בתי ספר בכפאלו. מחברים שניגנו במחזות זמר למדתי את כל הסודות המיוחדים של העיבוד. הייתי יושב שעות בתיאטרון ורואה את טובי המנצחים. אלו היו שש השנים הכי יפות בחיי.

"רק מנצח אחד לא הצלחתי לראות בפעור לה. מה לא הייתי נותן בשביל לשמוע פעם אחת חזרה של הפילהרמונית של ניו יורק עם לאונרד ברנשטיין, פסנתרן, מנצח ומלחין מהחשובים ביותר במאה העשרים, שהתפרסם אז במיוחד הודות ל'סיפור הפרברים'. החזרות שלו היו סגורות ומסוגרות. לא נתנו לאיש להיכנס. בכל פעם שניסיתי, אמרו לי: 'אי אפשר'.

"יום אחד קיבלתי טלפון מיהודי בשם מיסטר שוורץ, שהזמין אותי לנגן בכר מצווה של בנו. אמרתי לו שאני לא חבר בארגון המוזיקאים של ניו יורק ומבחינה רשמית

אני חייב זאת כדי להופיע. שוורץ אמר לי לא לדאוג. הוא סגר את השיחה, ואחרי כמה רקות התקשר והודיע לי ללכת למשרדי האיגוד, לחפש שם איטלקי בשם וינסנטה. "וינסנטה היה איטלקי כמו שרואים בסרטים, עם שיער חלק משוך לאחור, חליפה ונעלי שפיץ לבנות. הוא סידר לי מיד חברות באיגוד, ואני ניגנתי בכר מצווה. "זמן לא רב לאחר מכן נערכה חזרה מוקלטת של ברנשטיין והפילהרמונית בקרנגי הול. הרמתי טלפון לשוורץ וסיפרתי לו שאני פשוט חייב לראות אותה. שוורץ אמר לי: 'מה הבעיה, דבר עם וינסנטה'. אז דיברתי. "וינסנטה הבטיח לברר. הוא צלצל לג'ובאני, ג'ובאני צלצל לג'וספה, ג'וספה דיבר עם ריקארדו, ריקארדו דיבר עם פרוצ'יו, ואז הוא חזר אליי. הוא אמר לי לגשת לקרנגי הול, לעמוד בכניסה האחורית ולבקש לדבר עם אנטוניו.

"כשהגעתי לשם, מצאתי בכניסה האחורית שומר ראש איטלקי שעומד בדלת וחוסם בגופו את כל האנשים הרבים שרוצים להיכנס. חשבתי שאין לי סיכוי, אבל בכל זאת ניגשתי אליו. הראיתי לו את כרטיס החברות באיגוד ואמרתי שנשלחתי על ידי ריקארדו, החבר של ג'וספה, החבר של ג'ובאני, החבר של פרוצ'יו וכך הלאה. אנטוניו חיך חיך רחב ו...הכניס אותי. הוא רק חזר והזהיר שא' סור שאף אחד יראה אותי או ישמע אותי, כיוון שזו חזרה מוקלטת. הוא גם אמר: 'בשום פנים ואופן אל תשב על כיסא. תשכב על הרצפה בין שתי שורות, בשקט מוחלט, ותחזיק ממחטה על הפה למקרה של שיעול או עיטוש, חלילה'.
"נכנסתי לאולם בחושך מוחלט, על קצות האצבעות, ונשכבתי על הרצפה בין שתי שורות. בין חרכי הכיסאות ראיתי בקושי את הבמה. ואז שמעתי את ברנשטיין נכנס ואת האולם מתפוצץ מתזמורות הנגנים. לאחר מכן התחילה חזרה על הסימפוניה של מהלר. פחדתי להציץ, שמא מישהו יראה אותי, אבל שמעתי הכול. ברנשטיין ניצח על מהלר באופן גאוני, הנגנים היו בטריפ, ואני לא ידעתי את נפשי מרוב אושר. הוא ידע לקרוא פרטיטורה בין השורות, ועד היום לא שמעתי ביצוע כזה.

"בסוף החזרה ברחתי משם כולי דלוק, זורח, עם אדרנלין בשמים. נגעתי בפסגה. נכחתי בחזרה של המטאור הגדול ביותר באמריקה. כשהחזרתי לארץ הקדשתי את עצמי למוזיקה והצלחתי לעניין גם את הדור הבא, כולל בתי הצעירה, אודליה, שהיא אבובנית מבטיחה ומצלחה מאוד באירופה."

השורה התחתונה:

"שם, על רצפת הקרנגי הול, בחושך, נכנס בי הניצוץ שהשפיע על כל חיי. מה שלמדתי מברנשטיין באתה חזרה לא למדתי מעשרה פרופסורים במשך חודשים. אני שמח שהיה לי האומץ להתגבב פנימה כי שם נולד המנצח והמעבד שאני היום.